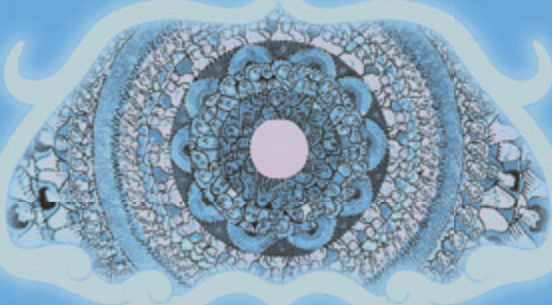

JONAS **Korkea Tivas** EIKA

Suomennos

KARI

KOSKI

*KOSMOS

JONAS

EIKA

Horkea Taiwan

Suomennos

KARI KOSKI

*KOSMOS

Pohjoismaiden
ministerineuvosto on
tukenut tämän teoksen
suomentamista

Pohjoismaiden ministerineuvosto on tukenut tämän kirjan suomentamista.

Alkuperäisteos Åben himmel © Jonas Eika 2024

Suomenkielinen laitos © Kari Koski ja Kosmos 2026

ISBN 978-952-352-365-4

Kansi: Nina Andelin

***KOSMOS**

Kosmos on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@kosmos.fi

Painettu EU:ssa.

*Keskuudessamme on toisinaan naisia, joista emme lainkaan tiedä,
miksi heitä pitäisi kutsua, tavallisiksi naisiksi vai nunniksi, sillä he
eivät elä maailmassa eivätkä sen ulkopuolella.*

— GUIBERT DE TOURNAI,
1200-LUVULLA ELÄNYT FRANSISKAANITEOLOGI

ENSIMMÄINEN OSA

pääsiäisestä helluntaihin

31. maaliskuuta 1233

päivänä, jona Jeesus viimeisen kerran joi viiniä ja söi leipää kuin ihminen, tullakseen itse viiniksi ja leiväksi kaikille ihmisille, jotta siten voisimme alati maistaa ja ymmärtää hänet, vuonna 1233 hänen syntymänsä jälkeen

Clarisse sai näyn aamun sarastaessa. Oli tarjottu ehtoollista, ja minä olin paikalla. Juuri kun Isä Jakob siunasi leivän takanaan kaksi messupalvelijaa viitanhelmaa kannattelemassa, Clarisse näki Kristuksen lapsena, joka tämä ensimmäisinä vuosiin oli: pulloposkisena, nälkäisenä ja tiukasti rinnassa kiinni, eläimen pentuna sisällään vapahantajihminen. Yhdessä Jakobin kanssa, osana hänen hahmoaan, lapsi kulki kirkon halki ja jakoi itsestään jokaiselle. Clarissen eteen pysähtyessään se otti oikealla kädellä palan ruumiistaan ja ojensi sen Clarisselle leivän muodossa. Ja Clarisse söi. Kun Isä Jakob ojensi hänelle pikarin, Kristus kohotti vasemman käsivartensa ja paljasti hieman kainalonsa alapuolelta tuoreen punaisen haavan, joka näytti siltä kuin siinä olisi ollut huulet. Nyt hän oli mies, pienenpienissä reusisissa vaatteissa aivan kuin sinä päivänä, kun hän antoi meille ruumiinsa ristillä, ja hän ojensi kätensä ja laski sen Clarissen niskalle. Kun Isä Jakob kulki eteenpäin jakaakseen sakramentin seuraavalle – sillä samalla tavoin kuin Poika sai alkunsa Isästä Pyhän Hengen välityksellä mutta tuli maailmaan Neitsyestä ja

Neitsyen kantamana, samalla tavoin me vastaanotamme hänen ruumiinsa Kirkolta, joka siunaa sen, mutta pidämme sen sitten itsellämme – ja niin Ihmisen Poika jäi paikalleen, lasi kätensä Clarissen niskalle ja painoi hänen suunsa kyljessään suolaisena ammottavaa suuta vasten. Ja Clarisse joi.

Clarisse retkotti vieläkin velttona ja nuutuneena, kun he kävelivät kotiin kaupungin halki. Hän raahusti käsivarret Idan ja Halenen harteilla katuja pitkin silmät puoliummessa, pää riippuen hervottomana rinnalla. Ohuet hiukset pilkistivät huivin alta ja liimaantuivat kiinni poskeen. Välillä Ida haistoi hänen hengityksensä, joka lemusi raskaalta ja ummehtuneelta mutta ei pistävältä, samanlaisena kuin ruokakellarista talven lopulla tihkuva haju. Seinien vierustalla oli pimeää, ja mukulakivillä lepäsi yhä yön kosteus. Kadulla liikkui lähes pelkästään miehiä, pienkäsityöläisiä, kerjäläisiä ja kutojia mutta myös pari virkamiestä ja kiltalaista, joilla muutoin ei ollut tapana olla hereillä näin aikaisin. Muutamat väistyivät Idan ja muiden tieltä pää painuksissa ja käsi kunnioitavasti rintaa vasten, toiset mulkoilivat epäluuloisina. Eräällä kujalla nuori harvapartainen mies kanervanpunaisessa viitassa, varmaan kauppiaan tai aatelisen poika, kumartui tekemään tuttavuutta. He vetäytyivät tiiviimmin yhteen, Jutta ja Majke puoli askelta Clarissea taluttavien Idan ja Halenen takana, mutta Jacomyne kipitti yhä edeltä – varmaan pelkonsa ajamana, Ida tuumi, hän on aina parin askelen päässä lähtemässä luotamme.

Getsemanen puutarhassa, kun Jeesusta ahdisti ja hän pyysi opetuslapsiaan valvomaan yön kanssaan – luodakseen aukon, pienen yön yön keskelle? – opetuslapset ottivat ja nukahtivat. Silloin kun toisia tarvitsee kaikkein eniten, toiset vetäytyvätkin pois, ellei itse saa lähdettyä. Vähän kauempana Jeesus makasi kasvot maata vasten ja rukoili, Hänen hikensä valui vuoren

kuivaan, yhä lämpimään maaperään ja sai sen pehmenemään. Unen lailla se veti opetuslapsia puoleensa.

Loppumatkan he joutuivat lähestulkoon raahaamaan Clarissea. Pitkin kaupunginmuurin viertä kulkevaa leveää katuja, jonka varrella kauppiat asuivat suurissa taloissaan kukkatarhojen ympärillä, ja sitten oikealle ylös Jaakobinportaita: runsaat kolmesataa askelmaa ohi fransiskaanien yrttitarhojen, jotka kukoistivat pienillä muuratuilla tasanteillaan, ja omalle talolleen kaupungin pohjoispuolella kohoavalle mäenharjanteelle. He menivät sisään ja laskivat Clarissen vuoteeseen siinä uskossa, että hän nukkuisi huomiseen asti, mutta parin tunnin päästä hän kutsui heidät luokseen kaikki viisi.

Ulkoportaita ylös, läpi huoneen, jossa Ida tapasi nukkua Jutan ja Majken kanssa, ja sieltä Clarissen huoneeseen. Hän oli asettunut sängylle istumaan ja näytti vanhemmalta kuin yleensä: hento, suippo leuka, kasvot kuopalla suun ja punoittavan nenän ympärillä, ankarat, synkät silmät. Katse oli vakava, ja sängyn jalkopäässä kököttävät kaksi isoa tammi-puista kirstua korostivat vaikutelmaa entisestään. Hän pyysi toisia istumaan niille – Jutta ja Majke jäivät seisomaan hie-man kauemmaksi kädet puuskassa – ja kertoi heille aamuisesta kohtaamisestaan Kristuksen kanssa. Siitä, kuinka hän oli ilmestynyt useammassa hahmossa ja antanut Clarissen juoda kylkeensä tulleesta haavasta. Mutta Clarisse ei ollut maistanut veressä pelkkää hunajaa. Äkkiä se oli alkanut poltella hänen kurkussaan, ja samalla kun lämpö oli levinnyt hänen sisällään, hän ei enää tuntenut Kristuksen kättä niskallaan, hänen haavaansa huulillaan eikä omia käsiään Kristuksen lanteilla. Sen sijaan Kristus oli jäänyt jonkinlaiseksi tietämykseksi hänen sisälleen.

Clarisse piti tauon ja katsoi heitä kutakin vuorollaan, py-sähtyi hetkeksi Jacomynen kohdalle, joka oli kietonut kä-

sivartensa ympärilleen kuin palelisi. Majke ja Jutta seisoi-
vat hievahtamatta heti oven tuntumassa silminnähden epä-
uskoisina mutta myös liikuttuneina Clarissen vakavuudesta,
joka huokui vuoteen uumenista. Hän jatkoi:

”Tämä koskee meitä ja niitä, jotka elävät meidän laillamme.
Kaikkia begiinejä tässä hiippakunnassa ja monessa muussa-
kin paikassa... Tähän asti meillä on ollut onnea. Ihmiset ovat
nähtneet hurskaudemme – ja meillä on Isä Jakob, joka on pu-
hunut puolestamme Kirkossa... mutta Jakob on jo vanha
mies... Haluan vain sanoa, että ajat ovat muuttumassa. Sekä
kirkonmiehet että maallikot alkavat suhtautua meihin yhä
epäluuloisemmin. Tulee runoilijoita, jotka pilkkaavat meitä,
ihmisiä, jotka levittävät juoruja, ja hengenmiehiä, jotka tutki-
vat meidät läpikotaisin. Tulee kysymyksiä ja vainoja. Rovioita
sytetetään, ja niille päätyy meidän kaltaisiamme.”

Jacomyne veti henkeä ja oli sanomaisillaan jotain, mutta
Clarisse kohotti oikean kätensä:

”Näin tapahtuu vasta muutaman vuoden kuluttua. Mutta
meidän on ryhdyttävä valmistautumaan saman tien.”

”Mutta mitä se auttaa?” Jacomyne kysyi järkyttyneenä. ”Jos
tiedät, että niin tapahtuu, jos olet saanut sen tietoonsi Kris-
tuksen verestä, miten sitten voisimme estää sen?”

”Emme voikaan. Mutta voimme estää sen, että niin käy
meille. Voimme pitää huolen siitä, että tämä talo selviää.”

Jacomyne nyökkäsi kuin lapsi, joka yrittää olla tehtävänsä
mittainen. Hänen vierellään istui Halene kädet rentoina si-
vuilla. Myös Majke ja Jutta olivat antautumaisillaan Claris-
sen ennustuksille, heidän kasvonsa näyttivät rentoutuneilta ja
pehmeiltä keskipäivän valossa. Se lankesi sisään pienestä valo-
aukosta ja täytti huoneen kelmeänä ja tasapaksuna, kuin kes-
kipäivä olisi riistäytynyt irti muusta vuorokaudesta ja jatkunut
aina vain. Tästä päivästä lukien he eläisivät valossa ja asettaisi-

vat tekonsa näkyville niitä varten, jotka jonain päivänä halusivat niitä tarkastella – niin Clarisse sanoi ja katsoi Idaa:

”Ja *sinä* kirjoitat kaiken muistiin.”

”Mitä sinä oikein puhut?” Ida kysyi hämmästyneenä.

”Joka päivä, tai vähintään kaksi kertaa viikossa, sinun pitää istahtaa kirjoittamaan elämästämme tässä talossa.”

”Miksi minun? Sinähän minut olet opettanut kirjoittamaan, hallitset kielen paljon paremmin...”

”Olen opettanut sinulle sen minkä osaan. Ja sitä paitsi ei ole varmaa, että minä...” Clarisse laski katseensa, hänen ihonsa näkyi kiiltävänä ja liukkaana vaaleiden kulmakarvojen alla. ”Sinä olet puhtain ja epäitsekkein meistä kaikista.”

”Ei pidä paikkaansa”, Ida vastusteli.

”Siitä sinä et päättä itse”, Clarisse vastasi tiukasti. ”Sinä olet tässä talossa se, joka on yhtä lailla kaikkia varten ja siksi myös se, joka parhaiten osaa kirjoittaa yhteisestä elämästämme.”

Ida tunsu kipeän jännitteen kulkevan lävitseen, kaksijakoisen tunteen, että Clarisse näki hänet mutta että se, mitä Clarisse näki ja arvosti hänessä, oli pelkuruutta ja nöyristelyä. Hän yritti rakastaa kaikkia yhtäläisesti, se oli totta, mutta lähinnä siksi, että hänelle olisi tehnyt niin kipeää rakastaa yhtä.

”Älä pelkää”, Clarisse sanoi ja haki hänen katsettaan. ”Kirjoita näyistäni ja päivittäisistä teoistamme, kirjoita meidän hurskaudestamme. Kirjoita siitä, miten me elämme Jumalaa varten.”

Asumme leveällä mäenharjanteella, jota sanotaan Bartolomeuksen mäeksi, ja sieltä avautuu näkymä yli Liègen kaupungin, jonka halki virtaa Meuse-joki, ja taustalla, lännen suunnalla leivittäytyvät pellot viettävät loivasti läänitysmies Poulinin talolle, johon kuuluu kaksi rakennusta. Talon ympärillä on aittoja, paja ja leivintupa ja aivan perällä, päärakennuksen oikealla puolen

sijaitsevan omenatarhan takana asuvat talonpojat pienissä, olkikattoisissa mökeissään pienillä maatilkkuilla, jotka ovat heidän omiaan. Niistä he huolehtivat silloin, kun heillä ei ole velvoitteita Poulinin mailla tai hänen talossaan tai kun heidän ei tarvitse raahata hänen ylimääräisiä villojaan ja viljojaan joen varren pakkahuoneisiin.

Itsellämme meillä on keittiöpuutarha ja pieni tilkku lähimmästä pellostä, jonka Isä Jakob on suostutellut Poulinin antamaan meille. Siitä hyvästä me paastoamme hänen sadonkorjuunsa alla ja luemme sielunmessuja hänen äitinsä kuolinpäivänä. Ja laaksossa mäen juurella laiduntavat hänen lampaansa, joita me kaitsemme neljäsosasta niiden villaa. Kun tuuli käy luoteesta, niiden haju tuntuu talossa, imelä, hieman pistävä lannan ja märepalojen lemähdus...

Ida nyrpistää nenäänsä, nojaa taaksepäin seinää vasten ja laskee kynän kädestään pöydälle. On jo ilta, ja kaikki on niin hankalaa: valita mitä kirjoittaa muistiin ja selittää asioita, jotka voivat herättää epäilyjä, käyttämättä liikaa kallista pergamenttia. Halene on jo käynyt lepäämään penkille pöydän toiselle puolen. Jacomyne istuu tulisijan äärellä lukemassa psalttaria vilkaisten tuon tuostakin kotialttaria, ikonia, joka kuvaa Pyhää Katariinaa sulkakynineen ja piikikkäine pyöriineen, hänen uhrimieltään. Illan viimeinen kajastus lankeaa keittiön ikkunasta ja viiptyy ilmavana seinävaatteissa ja kekkäleissä, jotka yhä hehkuvat tulipesässä. Mutta ulkona mäenharjalla se virtaa punaisena ja sakeana kuin sula kupari viljapeltojen läpi. Ida tuijottaa sitä, ja häntä pyörryttää, hän painaa silmänsä umpeen ja näkee tulen leviävän. Näkee, kuinka se korventaa peltoja, leimahtaa liekkeihin ja etenee kohti taloa, niin että heidän on paettava mäkeä alas, kaupungin halki jokeen. Siellä he seisovat vyötäisiään myöten vedessä yhdessä lampaiden, vuohien ja muulien kanssa ja yrittävät pidellä

kiinni toisistaan, kun liekit kurottavat heitä kohti. Äkillinen yhteenkuuluvuus heidän, naimisissa olevien naisten ja luosta-reistaan paenneiden nunnien välillä. He pakkautuvat yhteen pitääkseen puolensa virtaa vastaan ja miehiä vastaan, joita on joka puolella heidän ympärillään...

Näky hälvenee, Ida palaa tupaan ja itseensä. Hän painaa kämmenensä pöydänreunaa vasten odottaessaan, että korvissa kuuluva metallinen surina lakkaisi. Hän kuulee hiljaa yläpuoleltaan, kuinka Majke ja Jutta makaavat juttelemassa, heidän äänensä humisevat katonrajassa. Aivan kuin heillä olisi ylhäällä oma maailmansa, yhteen enkelten piireistä rakennettu kamari, joka asettuu kerrosten väliin. Siltä voi tuntua, vaikka olisi samassa huoneessakin. Punarinta huikkaa ulkona. Halene kääntyy ja huokaisee. Ilmassa leijuu tuhkan ja hien hajua, ja äkkiä Ida tuntee jääneensä yksin ja olevansa myös vähän suuttunut Clarisselle, mitä tämä oikein ajatteli? Miten Ida voi kertoa kaikesta sanomatta liikaa, miten hänen pitäisi todistaa heidän hurskautensa?

Hän katsoo taas ulos ikkunasta, puutarhaan ja pelloille, jotka eivät enää ole tulossa. Vilja kurkottelee kohti aurinkoa, yrtit kääntävät lehtensä sitä kohti – ja sateen jälkeen lampaiden laitumella kasvaa toisinaan sieniä... isoja suppilomaisia ja pulleita sieniä, jotka kypsyvät siellä, elleivät päädy lampaiden syömiksi... Niiden tavoin hekään eivät kai tee tässä talossa muuta kuin tottelevat, niin paaston kuin juhlan, yltykyläisyyden ja puutteen aikoina – ei kai hänen tarvitse tehdä muuta kuin kirjata kaikki muistiin? Asettaa varjostin jo palaavan kynttilän ympärille, miten? Hän kastaa kynän mustepulloon, antaa ylimääräisen musteen valua ja kirjoittaa pergamentin alareunaan: *Tehköön Herra minusta nöyrän todistajan ja tapahtukoon kaikki Hänen tahtonsa mukaan.*

2. huhtikuuta

päivä sen jälkeen, kun Jumalaa piinattiin, kunnes Hän ei enää muistuttanut ihmistä

Tänään Jeesus on kuolleiden tykönä, ja me olemme olleet työssä. Koko taivaan peittää paksu ja sitkeä harmaanvalkoinen kerros. Aina välillä siihen pumpataan valoa, kovaa ja violettiä, mutta ei niin paljon, että se tunkeutuisi läpi. Ja täällä alhaalla oli koko päivän pimeää. On hyvinkin mahdollista, että Jeesus lähti laskeutumaan kuoleman valtakuntaan voitonriemuisena ja ketteränä, mutta heti kun harvat vanhurskaat oli herätetty henkiin, hän alkoi vajota, hitaasti ja verkalleen. Niin sen on täytynyt olla, Ida tuumii. Kuolleiden synnit ovat pimeää sumua, joka tiivistyy tahmeaksi massaksi, ja jos hän todella aikoo ottaa ne niskoilleen ominaan, hänestä on ensin tultava erottamattomasti niiden kaltaista: veltoa ja liikumatonta, sakeaa ja likaista olemattomuutta. Pestäänhän pitaalinenkin, ja sen jälkeen juodaan pesuvesi. Koko päivän tuuli puhaltaa milloin miltäkin suunnalta pyyhkäisten yli viljapeltojen ja ravistellen puita, jotka on istutettu riviin erottamaan yrttitarha pelloista. Ilmassa tuntuu kylmyys, jonka hän luuli olleen tältä vuodelta jo ollutta ja mennyttä. Aamupäivän hän oli jauhanut kalanruotoja ja levittänyt tomun kasvipenkeille, möyhentänyt ylimpiä maakerroksia, jotta

ravinteet pääsisivät uppoamaan ja kiinnittymään maahan. Halene pyysi häntä olemaan varovainen, jotta hän ei repisi irti pari viikkoa aiemmin kylvettyjen hirvenkielten itäneitä taimia. Kovakuoriaiset ja pikkukärpäset kyyhöttivät varsien alaosissa suojassa pahimmalta tuulelta. Kalanruotopöly loi kasvimaalle omanlaisensa, liki hopeaisen hohteen, ja hetken aikaa Ida näki mielessään laakson kaupunkeineen hiljaisena ja täynnä kuivuneita luita. Puurivin läpi hän erotti Majken ja Jacomynten, jotka äestivät heidän peltonsa pientä, kesannolle jäänyttä osaa. Tänä vuonna maassa on sen verran ravinteita, että he voivat kylvää kevätohraa, Halene oli sanonut.

Halene oli tullut tänne Bamboisin lähellä sijaitsevalta kartanolta neljän päivämatkan päästä ja oli mielissään siitä, että oli päätynyt talouteen, jolla oli viljelymaata. Ensimmäiset pari kuukautta kaupungissa hän oli viettänyt kutojana yhdessä jokivarren suurista kutomoista. Yksitoikkoinen istumatyö, huoneeseen sullottujen kangaspuiden karkea surina, tilanahtaus ja lyhyet tauot, se kaikki oli koetellut hänen ruumistaan ja synnyttänyt jäykkyyttä ja epävarmuutta, jotka eivät aiemmin olleet häntä vaivanneet. Ida oli huomannut hänet Bartolomeuksen kirkossa, missä hän istui takarivissä ja näytti enimmäkseen nukkuvan, ja sitten eräänä päivänä torilla häntä oli vainonnut kynttiläkauppias, joka oli vain innostunut entisestään, kun Halene oli kääntänyt hänelle selkensä. Halene asteli ripeästi torin poikki katse maahan luotuna, kojujen, kärryjen, vetojuhtien ja torikauppaiden lomitse, ja samalla hänen perässään mies vuoroin kehuskeli häntä ja hapuili häntä käsillään, tarttui hartioista tai sipaisi kädellään hänen hiuksiaan. Ida näki, kuinka hän yritti epätoivoisesti ja sulkeutuneena, peläten yhtä lailla miestä kuin ylimääräistä huomiota, rimpuilla itsensä vapaaksi ja livah-taa tiehensä, ja Jutta varmaan huomasi saman, sillä juuri

kun Halene käveli heidän ohitseensa, Jutta tarttui häntä käsi-varresta ja tempaisi luokseen. Vaistomaisesti kaikki asettuivat tiiviimmin Halenen ympärille, ja hän itse seisoi häkeltyneenä keskellä. Kynttiläkauppias pysähtyi ja katseli heitä hölmistyneenä. Sitten hän astui aivan Clarissen eteen ja alkoi syytellä tätä siitä, että tämä suojasi kevytkenkäistä naista yleisön katseilta, ellei peräti Herran Jumalankin, ja että tosiasiassa tämä piti mäenharjanteellaan huorataloa. Clarisse huojauti hieman ikään kuin olisi aikonut luovuttaa Halenen, antaa kynttiläkauppiaan työntää käsivartensa heidän keskelleen ja tempaista hänet mukaansa mutta sitten hän sanoi, kovalla ja selkeällä äänellä, niin että ympärillä seisovatkin kuuluivat:

”Kuka teistä tietää mitä Herra näkee ja mitä ei? Tämä nainen on ollut hyveellinen, hän on vaientanut lihansa – ja sama koskee joka ikistä Pyhän Katariinan talon begiiniä! Jatkakaa nyt matkaanne, ennen kuin häpäisette ihmisen, jonka Jumala on vaatinut omakseen.”

Ja sitten hän käänsi selkensä miehelle ja poistui torilta kaikessa hiljaisuudessa, jota kukaan ei rikkonut ennen kuin he saapuivat kotiin. Siellä Halene kiitti. Clarisse suukotti häntä poskelle ja kysyi hänen säätyään, hänen taitojaan ja sitä, oliko hänet luvattu jollekulle. Kun hän vastasi kieltävästi, Clarisse näytti hänelle puutarhaa ja kysyi, haluaisiko hän ryhtyä hoitamaan sitä.

Myöhemmin samana päivänä, kun Ida oli käynyt vuoteelleen Majken vierelle ja taloon lankesi yö ja sen viileä harmaansininen valo, hän kuuli Clarissen sättivän Juttua huoneessaan:

”Sitä et tee enää toiste. Entä jos hän olisi tehnyt huorin tai rikkonut lupauksen!”

”Hän tarvitsi meidän apuamme”, Jutta vastasi.

”Moni tarvitsee. Mutta jos meidät opitaan tuntemaan karaneiden naisten turvapaikkana, emme voi auttaa ainuttakaan.”

”Mutta heitähän tulee koko ajan lisää, varsinkin maaseudulta”, Jutta sanoi turhautuneena, ”eikö voisi olla yhden tekevää, miksi he tulevat? Jos he haluavat elää Jumalalle? Eikö meidän tehtävämme ole murtaa leipää, niin että siitä riittää?”

Tuli hiljaista, ja vaikka Ida ei nähnyt heitä, tyhjän oviaukon läpi hän saattoi aistia, kuinka Clarissen epäily, tietoisuus siitä, että Jutta oli oikeassa, kamppaili hänen väsymystään ja hänen heitä kaikkia kohtaan tuntemaansa äidillistä tunnetta vastaan, hänen pyrkimystään suojella heidän taloan kaikilta mahdollisilta syytöksiltä. Niin hän ryhtyi taas puhumaan, aluksi hiljaa ja tunnustellen – jolloin sanojen sijasta hänen äänestään kuului vain se, että hän haki Jutalta ymmärrystä tai kenties myötätuntoa – ja sitten vähitellen kovempaa, samalla kun hänen ääneensä hiipi syyttävä sävy. Hän puhui kaikesta siitä, mitä oli uhrattu, jotta he voisivat elää Jumalalle joutumatta eroon maailmasta, joutumatta antamaan nunnalupausta, kaikesta sitä edeltäneestä kärsimyksestä – toki Herran vuoksi mutta myös siksi, että se oli välttämätöntä, jotta Isä Jakobin kaltaiset hengenmiehet vakuuttuisivat heidän hurskaudestaan. Ilman ensimmäisiä uusia apostoleita, kuten Nivellesin Marieta – *hänen* nöyryyttään, *hänen* päiväkausia kestäneitä, läpätunkevia tuskiaan Vapahtajan kärsimyksistä ristillä, *hänen* paastojaan ja *hänen* selkärankaansa, joka lopulta erottui vatsanahkan läpi – kukaan Kirkossa ei olisi asettunut tukemaan heidän elämäntapaansa. Ja eivätkö he Jutan mielestä olleet Marielle ja kaikille muille kaikkensa uhranneille velkaa vähintäänkin sen, että vaalisivat sitä?

Viimeiset pari virkettä hän lausui kehottavaan ja isälliseen sävyyn eikä odottanut kenenkään keskeyttävän, minkä jälkeen Jutta vaikeni ja poistui itse huoneesta. Hän käveli suo-

HISTORIALLINEN SUURROMAANI RAJOJA RIKKOVISTA BEGIININAISISTA, HÄPEÄSTÄ JA RAKKAUDESTA

Eletään vuotta 1233. Begiininaisten yhteisö elää sovussa keskenään omassa talossaan palvellen Jumalaa omalla tavallaan: ei nunnina eikä maallikoina, ei luostarissa eikä avioliitossa. Kullakin heistä on oma tarinansa ja oma syynsä pyrkiä lähemmäs Kristusta. Keskiajan kirkko kuitenkin haluaa heidät valtansa alle, ja sen vainoa paetessaan Ida alkaa saada näkyjä nuoresta Neitsyt Mariasta,

Jeesuksesta ja mutkikkaasta enkelihierarkiasta. Vähitellen ja vastahakoisesti Ida astuu esiin profeettana, vaikka haluaisi elää yksinkertaisesti, lähimmäistensä rakastavassa yhteydessä.

Korkea taivas on lajityyppiä rikkova historiallinen romaani häpeästä, halusta ja kaikista niistä vastoinkäymisistä ja ilon hetkistä, joita uuden elämän rakentamiseen liittyy.

9 78 9 52 3 52 3 65 4

***KOSMOS**

ISBN
978-952-352-365-4

KL 84.2

KANSI
Nina Andelin

KANNEN KUVA
Hildegard Bingeniläisen Scivias-teoksesta

Wikimedia Commons